

Nem vennénk a lelkünkre

PRÓZA - LXI. évfolyam, 42. szám, 2017. október 20.

Sziránót egyszer csak megkereste az egyik szünetben az Ildi, hogy hívatják. Mit volt mit tenni. Először is megkérdezni az Ildit, hogy miért ő hozza a hírt, honnan tudja, ilyenek. Csak tudja. Szóltak neki. Na de ez az, hogy kik? Mikor? Mit mondtak egész pontosan? Hát csak ennyit, hogy Sziránónak jelenése van előttük, ő meg adja át neki, lehetőleg minél előbb. De kik, kik kérték erre, ki üzeni ezt? Hát ők. Felülről. Ildi, mint nem lekenyerezően szép, de együttérzését, avagy épp megvetését fogyaszthatóan elviselhető pókerarc mögé rejteni képes középkáder vagy kémnő, ügynök vagy csak mezei dolgozó, egyszerű párttag, nem volt hajlandó részletekbe bocsátkozni. Na, menjen már, lehetőleg minél előbb. Nincs már annyi a szünetből, el fog késni bioszról. Amiatt ne aggódjon, tud róla a Seszták is, elintézték. Mi? Sziránónak már hovatovább kiesni készültek a szemgolyói, úgy érezte, annyira csodálkozóra nyújtotta egész fejét. Nem volt több kérdése, indult.